

foreningens Svar til Ministeriet paa en Forespørgsel, som er rettet til Foreningen i Anledning af hele denne Sag. Men jeg tror, man havde gjort klogere i at blæse Retraite paa dette Punkt paa et noget tidligere Tidspunkt. Jeg tror ikke, man skulde have afventet det Øjeblik, som nu er inde, da man er i Færd med at gaa over til en helt anden Ordning.

Jeg maa da ogsaa overfor det ærede Medlem Hr. Gamborg sige, at jeg ærlig talt under de Forhandlinger, jeg i 1916 førte med det ærede Medlem — det var ganske vist, inden han kom her ind i Tinget, men det ærede Medlem havde ogsaa paa det Tidspunkt en levende Interesse for denne Lovgivning og omfattende Indsigt i den —, havde det Indtryk, at det ærede Medlem delte den Opfattelse, som har fundet sit Udtryk i de her stillede Forslag til Ændringer, hvad Forsikring af den løse Medhjælp angaar, og jeg har ogsaa faaet dette Indtryk bekræftet senere; hvis det er urigtigt, maa jeg beklage, at jeg har faaet en forkert Opfattelse. Men jeg tror, at Vejen ud af de Vanskeligheder, som hele dette Spørgsmaal har voldt, og Vejen bort fra hele den Utilfredshed, som den Maade, hvorpaa hele dette Spørgsmaal er løst, har vakt i vide Kredse her i Landet, er den, at opgive Forsikringspligten for Arbejdsgiveren og indføre en Forsikring uden Vederlag for de forsikrede; om den saa skal administreres gennem Statens Ulykkesforsikring, som jeg har tilladt mig at foreslaa, eller den skal administreres gennem Arbejderforsikrings-Raadet, er naturligvis et Spørgsmaal af underordnet Betydning.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Gamborg, at det, som er den ganske særlige Ulempe her, er netop dette, at Selskabernes Kontrol med, at alle Risici, som overhovedet paahviler de paagældende Arbejdsgivere, er afgivet, glipper, naar en saadan Ordning skal gennemføres. Nu tvivler jeg ikke om, at i Virkeligheden er Tallet af Personer, som forsikrer tilfældig Medhjælp, ved Selskabernes Agitation for Tilgang af saadanne Forsikringer blevet langt større end Tallet paa dem, der virkelig i Henhold til Lovens Bestemmelser har Pligt til at tegne saadan Forsikring. Det ærede Medlem skal huske, at den, der ikke beskæftiger fast lønnet Medhjælp indenfor sin personlige Husholdning, har ingen Forsikringspligt, og jeg vilde føle mig fuldkommen overbevist om, at hvis f. Eks. det ærede Medlem vil undersøge sit eget Selskab (Gamborg: Det er ikke rigtigt). Den, der ikke beskæftiger fast lønnet Medhjælp, har ikke For-

sikringspligt. (Gamborg: Jo). Nej, det er netop det, han ikke har, men det er det, som Selskabernes Agenter siger til vedkommende, at han har. Derfor er der ikke nogen som helst Tvivl om, at der indenfor Selskabernes Rammer findes et stort Antal forsikrede, som i Virkeligheden ikke har nogen Pligt til at tegne Forsikring. Altsaa den Kontrol, der i Forvejen er paa dette Omraade, er af saare tvivlsom Art, og jeg tror ikke, den vil blive hverken mere eller mindre værdifuld, hvis man foretager den Ændring, jeg her har foreslaaet.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger spurgte, om den Omstændighed, at Statens Ulykkesforsikring skulde forvalte dette Forsikringsomraade, vilde give Anledning til Ansættelse af nye Tjenestemænd og foranledige nye store Udgifter. Dette vil ikke blive Tilfældet. Efter de Undersøgelser, som jeg til Oplysning af dette Spørgsmaal har foretaget, tvivler jeg ikke om, at selv med det stærkt reducerede Personale, som Statens Ulykkesforsikring nu raader over, vil man kunne gennemføre denne Administration.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har været inde paa Spørgsmaalet om Bedriftssygdomme og udtalt sig for Ønskeligheden af, at disses Virkninger kunde komme ind under Ulykkesforsikringslovens Erstatningsbestemmelser. Den Interesse, som disse to ærede Talere har vist for disse Sygdomme, for at skabe Tryghed hos Arbejderen overfor dem, deler jeg fuldstændig. Jeg har selv, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Johannes Lou mindede om, omtalt dette Spørgsmaal ret indgaaende ved Ulykkesforsikringslovens Behandling i 1916. Det viste sig den Gang umuligt at tilvejebringe et Grundlag for en rationel Ordning, hvad Bedriftssygdomme angaar, fordi man savnede tilstrækkelig Erfaring, saa at sige savnede enhver Statistik, paa Grundlag af hvilken en saadan Forsikring kunde bygges. Det har været et meget utilstrækkeligt Materiale, man ved de forskellige Ulykkesforsikringsloves Tilblivelse har haft, hvad Ulykkestilfælde indenfor de forskellige Brancher angaar, men et stort Erfaringsmateriale er gennem de 25 Aar tilvejebragt. Et saadant besidder man ikke, hvad Bedriftssygdomme angaar. Dette bevirkede, at vi opgav Tanken om at faa dem med i 1916.

Nu har der, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou nævnte, foreligget et Forslag fra Arbejderforsikrings-Raadet, som egentlig kun-